

Ptáci jsou dosud nečitelní

*Dva dny ticha,
ztemnělo se nad třešní v plném květu.
Myslela jsem,
že za to mohou mraky,
co nosí pozdní sníh,
ale bylo už šero,
když mne napadlo,
že to je noc, co přišla už teď...
MI VEJŇAROVÁ*

V listopadovém podvečeru postává zamračená žena. Sleduje výlohu, u ucha drží telefon a najednou vykřikne.

„Jak to myslíš?!“

Poprchává, vystavené velbloudí mládě přikyvuje a jeho obrysy svítí. Na očích mu sedí sluneční brýle. Za měsíc a půl budou Vánoce a zrcadlovky na velbloudovi jsou vlastně vtípný nápad.

„Je to všude,“ zazní unavená, vzdálená odpověď.

„Ale co teda budeš dělat?“

„Vyřadili mě. A zbejvá jen čekat.“

„Kdo tě odkud vyřadil, prosím tě?!“

„Z databáze onkologických pacientů mě vyřadila primářka... Teď už jsem prostě umírající člověk, no.“

„Kurvadrát! Takhle to přece nemělo dopadnout!“

Mládě souhlasně kýve a z výlohy optiky se dál dívá do podvečerní tmy. Déšť sílí, občas někdo projde.

„Ale řekli ti něco... nějaký časovej odhad? Víš, jak to myslím...“

„Času je prej málo,“ odpovídá tichý ženský hlas. „Mám si co nejdřív zařídit všechno důležité... co říkáš? Jen se vyplakej... já jsem bulela celý odpoledne, když jsem se vrátila z onkologie. Teď ležím v posteli a mám pocit, že už ani nevstanu. Kde jsi ty?“

„Jdu z práce, stojím na náměstí, poslouchám tě, bulím, potřebuju se vysmrkat, ovšem jednou rukou to nezvládnou... moknu a čumím do výlohy na velblouda se slunečníma brejlema!“

Na druhém konci se nečekaně rozezná zvonivý smích, jakým se směje dívka utíkající v létě po polňačce nebo rozpálenou ulicí města.

„To je možný jen tam u vás!“

„Asi jo... Ale co kluci? Řeklas jim to?“

„Pepimu jsem to pověděla odpoledne, když přišel ze školy, jo... Nevím, co s Tomim. Je přece jen malej, nevím, jak mu to říct. To ještě musí počkat.“

V další chvíli mají obě dvě pocit, že z dálky slyší pravidelné údery. A kulhavý Duch už se řítí, ve starém kabátě s velkými kapsami a jako vždycky při tom hraje na buben. Jeho seslání nikdo neslaví.